

Jézus – minden reménységünk középpontja

Minden nŰv kŰzŰtt, amelyet valaha gyermeknek adtak, van egy, amely magŰnyosan, egyedŰl Űll, mozdŰthatatlanul. BŰr ma trŰfa vagy eskŰ tŰrgyŰt is kŰpezheti, mŰgis eljŰn majd az a nap, amikor minden tŰrd, mennyen Űs fŰldŰn egyarŰnt meghajol e nŰv viselŰje elŰtt, aki kirŰlyok KirŰlya Űs uraknak Ura. Ez az a nŰv, amely ŰletŰnket megtartja; ez a nŰv a zŰloga annak, hogy utunk vŰgŰn biztonsŰgban partot ŰrŰnk.

JŰzus.

Űt fogjuk

dicsŰrni egy ŰrŰkkŰvalŰsŰgon keresztŰl. Az egŰsz vilŰg nem bŰrnŰ el azt a kŰnyvmennyisŰget, amelyet RŰla Űrni lehetne (lŰsd Jn 21:25). Űgy jogos a kŰrdŰs, hogy mi vajon mit ŰrhetŰnk el egy ilyen rŰvid cikkben? Nos, Űgy gondolom, hogy vŰlaszt kaphatunk a kŰt legfontosabb kŰrdŰsre: Kicsoda JŰzus? Mit tett JŰzus?

Ű

Kicsoda JŰzus?

Maga JŰzus

tette fel ezt a kŰrdŰst: ŰŰTi pedig kinek mondotok engem?" (Mt 16:15). ŰvszŰzadok Űta, emberek milliŰit, nŰket Űs fŰrfiakat egyarŰnt foglalkoztatja JŰzus szemŰlye. Alacsony szŰrmazŰsŰ nŰizŰreti Űcs, vŰndor GyŰgyŰ-tŰ Űs PrŰdikŰtor, akit a rŰmaiak keresztre feszŰtettek - kicsoda Ű valŰjŰban? Egy jŰ ember? Egy nagy ember? PrŰfŰta? MŰrtŰ-r? A legjobb ember, aki valaha is Űlt? Mondhatsz egy dolgot, vagy szŰzat, de akkor sem leszel kŰpes megadni Neki a kellŰ tiszteletet, csak lekicsinyled Űt. A taps, amellyel mŰsokat mŰltathatsz, lealacsonyŰ-tja Űt.

Ű ennŰl

tŰbbnek tartotta magŰt. Nemcsak egyszerŰ embernek, hanem az EmberfiŰnak. Az Űltala elŰnyben rŰszesŰ-tett elnevezŰs a DŰniel (7:13-15) Űs az EzŰkiel (2:1, 3, 6, 8) kŰnyvŰben olvashatŰ lŰtomŰsokkal hozza kapcsolatba szemŰlyŰt.

TalŰn Űppen

ezŰrt PŰl apostol a mŰsodik ŰdŰjmnak nevezte JŰzust (1Kor 15:45), aki szerinte egy Űj faj, egy Űj emberisŰg ŰlŰn Űll, Űs jŰra fordŰ-t mindent, ami az elsŰ ŰdŰjmmal elveszett.

ŰdŰjmhoz

hasonlŰan, a nŰizŰreti JŰzus is test Űs vŰr volt (Zsid 2:14). Igazi ember lŰvŰn,

szenvedett a melegtől és a hidegtől, a fájdalomtól és az öhsötögtől, a bánattól és a ká-sörtöstől, és legvégül magát is a haláltól is.

Azonban a

Szent-rés tanásaiga és a Jézust ismerők bizonyoságtétele szerint Jézus több volt, mint ember. Amikor Péter felkiáltott, hogy "É Te vagy a Krisztus, az élő istennek Fia", akkor Jézus nem javította ki őt, hanem a kávetkezőket mondta: "Bádog vagy Simon, Jánának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg náked, hanem az én mennyei Atyám" (Mt 16:16-17).

és ez a

mozzanat a keresztnyság botránykve: az íráskölval Isten a nízíreti cs szemlyben írt le a Földre, belépett az időbe és testet írt. Felíltotta káztánk sájtóit, osztzott elveszetságnkben és megtírt voltunkban, és egy lett káztánk. "Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennel, és Isten vala az Ige... és az Ige testé lett és lakozk mi káztánk" (Jn 1:1, 14).

Á

Mi tett Jézus?

Soha ember úgy

nem szált, mint Jézus (Jn 7:46); soha ember úgy nem ált, mint Jézus. "Százjelijárt jót tévőn" (ApCsel 10:38) - gyágyította a betegeket, elvitte a járt hár a szegényeknek, megáldotta a gyermekeket, táplálta az öhezőket és feltámasztotta a holtakat a halálból. Micsoda példamutatás öletet ált Jézus! Gyengéd volt és kedves, arra tért, hogy a kártálte ölö embereket felemelje.

Azonban

bármilyen példamutatás öletet ált a Megvált, az ájszáívetéság á-ráí májsra helyezték a hangsúlyt. Mind a nagy evangélium káztáppontjában Jézus szenvedésé íll - a Golgotához vezető események. Normális kártálmányek káztírt, kávetőinek szágyenkezniük kellett volna Jézus halála miatt. A keresztnyek mágsem prábálták meg elrejteti a keresztet, és nem magyarázkodtak miatta. Ehelyett inkább felmagasztalták: "Nákem pedig ne legyen májsban dicsekéssem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki áltál nákem megfeszített, és én is a világnak" (Gal 6:14). "Mert nem vágezttem, hogy egyébről tudjak ti káztetek, mint a Jézus Krisztusról, mágpedig mint megfeszített" (1Kor 2:2).

Jézus

szolgálatának megbotrájkoztatás mozzanata: kereszthalála. A Szent-rés azonban azt á-ja, hogy miként Jézus Isten volt száletésben, öletben és szolgálatában, úgy Isten volt a halálában is. Jézus halála nem kudarc volt, áppen ellenkezőleg, káldetésé vághezvitének megkoronázása. Halála áltál, Isten részesé vált bájnátunknak és reményvesztetságnknek, bűnösságnknek és

elkeseredettséggelünknek, halálunknak. Isten megáldotta, magára vette az emberi áccal járható tapasztalatokat, és megszabadított minket (1Pt 2:24-25; 2Kor 5:18-19). És Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bűnösökben részesüljünk, amelyet Ő kapott. Elátlotta Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságjaitól, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvetted a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő áldását, és [...] és az Ő sebeivel gyógyuljunk meg» (Ása 53:5)." (Jézus álete, 16-17. old.)

A mi áldvbizonyosságunk nem a saját szemünkben van, hanem Jézusban, nem abban, hogy mi mit teszünk, hanem abban, hogy Ő mit tett. Benne teljesek vagyunk (Kol 2:10), mert Ő a mi igazságunk, szentségünk és vilátságunk (1Kor 1:30). Jézus szolgálata azonban nem ért véget a Golgotán. Feltámadt sírjából, majd felment a mennybe, ahol hatalmas Főpapunkként végzi tovább szolgálatát (Zsid 8:1-2). Ő a nagy Bárány, aki hamarosan újra eljön. De ezáltal már nem azért, hogy a bűnnel foglalkozzon, hanem hogy áitvegye jogos uralmát és megszabadítsa népét (Zsid 9:27-28).

A világ eseményei hamarosan tetőpontjukhoz érnek. A járó és a rossz - Krisztus és Sátán - közötti nagy küzdelem hamarosan véget ér, és egyértelművé válik a mennyei lányokkal, hogy: "És látta a megilletett Bűnös, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bűncselekedet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást" (Jel 5:12).

Á

William G. Johnsson